

# Apa din stâncă

*(The Ever Present Water From The Rock)*

**W. M. Branham**  
**Jeffersonville, Indiana, SUA**  
**23.07.1961, dimineața**

„Să deschidem în Exod cap. 17, și să începem să citim de la versetul 5, până la 6: *„Domnul a zis lui Moise: «Treci înaintea poporului și ia cu tine vreo câțiva din bătrânii lui Israel; ia-ți în mână și toiagul cu care ai lovit râul, și pornește! Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca și va țâșni apă din ea, și poporul va bea.» Moise a făcut așa, în fața bătrânilor lui Israel.»*

Pentru lecția din dimineața aceasta aș lua ca temă: **„Apa din stâncă, prezentă întotdeauna”**.

Noi știm că Israelul a fost întotdeauna un exemplu istoric pentru Biserică. Căci Israelul a fost poporul lui Dumnezeu până a ieșit din Egipt, și după aceea ei au fost biserica lui Dumnezeu pentru că au fost despărțiți de restul lumii. Și noi devenim Biserica atunci când suntem despărțiți de lucrurile lumii. Dar cât timp ne încurcăm cu lumea noi nu suntem în Biserică. Eu am încredere acum că lucrul acesta va pătrunde adânc. Vedeți, noi nu suntem Biserica până nu suntem despărțiți de lume. Despărțiți-vă, ieșiți din mijlocul oamenilor necurați, nu vă încurcați cu ei, și nu fiți părtași la păcatele lor. Nu vă înjugați cu necredincioși, ci despărțiți-vă de lucrurile lumii.

Iar când Israelul a fost în Egipt, ei erau poporul lui Dumnezeu. Apoi când au fost chemați afară, sau când a avut loc exodul lor, atunci au fost numiți biserica, atunci când ei au fost despărțiți de restul lumii.

Cuvântul „biserică” înseamnă „chemați afară”. Fiecare dintre noi, ca și creștini, am avut un exod în viață. Am avut un timp când am fost chemați afară din mijlocul celor cu care eram asociați, am fost chemați afară din mijlocul oamenilor cu care am avut părtășie odată, și am devenit un altfel de popor, ca să vorbim unui popor diferit care se poartă diferit și vorbește diferit. În viața noastră a fost un exod.

Dumnezeu ne-a dat un exemplu foarte frumos prin chemarea afară a poporului Israel. Ei au avut un exod, au ieșit din mijlocul popoarelor lumii și au devenit un popor despărțit pentru Dumnezeu, un popor ciudat. Ei umblau la umbra tronului de îndurare. Ei locuiau și umblau cu marele Stâlp de Foc. Și Dumnezeu i-a dus din Egipt în țara pe care le-o făgăduise.

Iar în acest exod li s-a dat un conducător spiritual – Moise – un mare proroc uns, care a fost un bărbat deosebit. Era un om sfânt; așa s-a născut el. Dumnezeu l-a chemat din pântecul mamei lui, ba chiar mai dinainte; Dumnezeu a hotărât înaintea întemeierii lumii ca el să fie un conducător al generației aceleia, ca să-i conducă pe oameni în exodul acesta.

Cu ceva timp în urmă am vorbit copilașilor de aici, am avut o mică predică pentru ei, și le-am arătat cum s-au rugat Iochebed și Amram, tatăl lui Moise, pentru eliberarea poporului. Amram a văzut într-o vedenie cum Dumnezeu, sau un Înger, arăta spre nord, și i-a spus ce se va întâmpla. Apoi s-a născut micuțul Moise. Iar lor nu le-a fost teamă de poruncile împăratului, ei nu s-au temut de pericole. Ei au știut că mâna lui Dumnezeu era peste Moise, și asta a rezolvat problema. Așa este. Indiferent ce spunea împăratul, lumea politică, sau altcineva, ei au știut că mâna lui Dumnezeu era peste Moise. Lor nu le-a fost frică să-i dea drumul în mijlocul crocodililor care se îngrășaseră cu copilașii evreilor. Moise a fost pus într-o micuță arcă și trimis drept în mijlocul crocodililor. Pentru că ei nu se temeau de nimic; ei au știut că mâna lui Dumnezeu era peste Moise.

Dacă noi am putea să știm acum același lucru, și anume că marele nostru Conducător, Duhul Sfânt, a fost trimis de Dumnezeu, și El este Conducătorul nostru. Și nu contează ce spune lumea, și cât de mult râd ei de voi, noi Îl urmăm pe Conducător. Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt ca să fie Conducătorul nostru. „Peste puțină vreme lumea

nu Mă va mai vedea. Dar voi Mă veți vedea, căci voi fi cu voi, chiar în voi, până la sfârșitul lumii.” Așa că marele nostru Conducător, Duhul Sfânt, este cu noi. Acum noi trebuie să-L urmăm și să facem exact cum spune El. Și acest Conducător nu ne va lua niciodată de pe cale, ci ne va ține tot timpul în granițele Scripturii. El nici o dată nu se va abate la stânga sau la dreapta. El va sta drept pe calea Scripturilor.

Iar Moise trebuia să treacă cu Israelul chiar peste Marea Roșie, peste Iordan, spre țara făgăduită, prin pustie. Nu Moise a fost acela care a ieșit din rânduială. Nu Dumnezeu a ieșit din rânduială. Poporul a ieșit din rânduială și a provocat necazul. Haideți să ne gândim acum la aceste lucruri.

Moise, acest conducător uns, le-a arătat în cele din urmă prin semne și minuni, că numai Dumnezeu poate să facă acest lucru. El a făcut înaintea bătrânilor lui Israel aceste semne și minuni, până când ei au fost convinși că acest Moise era cel uns ca să-i scoată afară din Egipt și să-i ducă în țara aceea binecuvântată care le fusese făgăduită. Când ei au văzut semnele mari pe care le-a făcut Moise în Numele lui Dumnezeu, au fost gata să-l urmeze. Și el i-a scos afară și i-a dus prin Marea Roșie, au trecut prin mare ca pe uscat și au călătorit prin pustie. Călătoria prin pustie a fost timpul încercărilor.

Când cineva Îl primește pe Hristos ca Mântuitor al său, parcă plutește pe înălțimi. Dar înainte ca această persoană să poată să fie botezată cu Duhul Sfânt, trebuie mai întâi să treacă printr-un proces de sfințire. El trebuie să treacă prin niște încercări. Voi toți ați trecut prin asta. Biblia spune: *„Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl? Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie, iar nu fii.”* Dar dacă noi suferim pedeapsa, știind că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, atunci suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu; apoi El ne pecetluiește cu Duhul Sfânt până în ziua răscumpărării noastre. Israelul, ca un simbol istoric, a trebuit să treacă prin această corectare.

Când ei erau în Egipt, Dumnezeu l-a trimis pe Moise și el a întins toiagul, și au venit păduchi și muște... El a întins toiagul spre soare și acesta a apus. A întins toiagul către ape și ele s-au transformat în sânge. Israelul avea un timp minunat în Gosen; soarele nu s-a

întunecat; urgiile nu i-au atins; ei se bucurau ca și voi atunci la început, când ați fost mântuiți. Parcă și păsările cântau altfel, și toată lumea era cumsecade. Oh, când ați fost mântuiți totul era minunat. Apoi a venit timpul încercării, al corectării, al sfințirii, când ați fost sfințiți față de lucrurile lumii, când trebuia să dați la o parte orice piedică și păcatul care vă înfășura așa de ușor. Bărbații au trebuit să se lase de fumat, de băut, să nu mai meargă să joace cărți și să facă pariuri.

A trebuit să vă sfințiți față de toate acele lucruri prin credința în sângele lui Isus Hristos. Femeile au trebuit să-și lase părul să crească, să poarte fuste lungi și să se comporte altfel: a fost un timp al sfințirii. Mulți s-au răzvrătit și s-au întors înapoi; copiii lui Dumnezeu nu procedează așa. Un copil al lui Dumnezeu se uită drept spre Calvar și știe că aceste lucruri se întâmplă spre binele lui.

În acest timp de încercare a venit lepădarea în Israel. Au început să comenteze: „Am fi vrut să rămânem în Egipt. Ni s-au scârbit sufletele de această hrană proastă.”

În timpul nostru ar suna cam așa: „Oh, în fiecare miercuri seara avem adunare de rugăciune. În fiecare duminică dimineața mergem la biserică. Ce vedem acolo? Tot același lucru; predicatorul se ridică și predică; se cântă; și tot așa.” Dacă așa vorbiți, atunci voi mergeți acolo numai din obligație. Voi nu sunteți închinători. Un închinător merge acolo ca să se închine lui Dumnezeu, să se roage Dumnezeului său, să-L laude pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui; el ține de fiecare Cuvânt.

Este ca într-o poveste de dragoste. Dacă în tinerețe ai mers cu un bărbat numai din obligație, sau voi bărbații ați mers cu o fată numai din obligație... „Mama vrea să ies cu tipul acesta, dar eu nu-l pot suporta.” Nu te-alegi cu nimic de la vizitele lui. Sau dacă un băiat iese cu o fată... Tu ieși cu ea, dar ea te plictisește; mama ta vrea să ieși cu ea pentru că este genul de fată pe care ea o place. Vedeți, asta te-ar face să te plictisești; acolo nu este dragoste. Dar pe tine nu te interesează fata; tu nu te aranjezi ca să mergi s-o vezi; tu nu vrei să mergi s-o vezi. Este un lucru îngrozitor. Iar când el vine să te vadă pe tine, tu ai vrea să stea puțin și să plece.

La fel este atunci când voi spuneți: „De ce predică așa de mult?” vedeți, voi nu sunteți îndrăgostiți. Dar când pentru tine contează fiecare Cuvânt, așa cum v-a avertizat azi dimineață Duhul (vedeți?), „Țineți de fiecare Cuvânt.” S-ar putea ca despre asta să vă fi vorbit El. Fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu este viața veșnică. Este o bucurie să mergi la biserică indiferent de situație. Chiar dacă este prea cald, sau este prea frig, chiar dacă oamenii se agită, sau se plâng, indiferent ce fac ei, tu tot te bucuri când auzi Cuvântul Domnului. Atunci ești îndrăgostit de Hristos; vouă vă place atunci să mergeți la biserică.”

„Dar dacă voi sunteți cu adevărat hotărâți să rămâneți pe cale, rămâneți cu acest Conducător, Duhul Sfânt, rămâneți cu Cuvântul. Și dacă rămâneți cu Duhul, Acesta vă va ține în Cuvânt. Așa este. Vă va conduce de-a lungul căii Cuvântului. Și să nu vă fie teamă de Cuvânt. Acesta nu va răni; acesta vă va ajuta dacă sunteți răniți. Acesta va vindeca toate rănilile; Duhul Sfânt o va face.

Acum, noi constatăm că de-a lungul acestui drum, ei au ajuns la un loc numit Horeb. Haideți să descompunem numele acesta: H-o-r-e-b. Acest nume înseamnă „un loc secetos” sau „deșert”.

Iar când noi ne depărtăm de părtășia unuia cu celălalt în biserică, și când ne depărtăm de părtășia cu Duhul Sfânt, lucrul acesta ne aduce într-un loc secetos, într-un deșert, unde nu este nimic viu, și tot ce există acolo are țepi. Ați știut ce este de fapt un țepuș de felul acesta? Este o frunzuliță delicată care nu a avut parte de apă; ea s-a răsucit atât de mult și s-a strâns încât a ajuns un țepuș. Și dacă vedeți pe cineva care se comportă în felul acesta, poate că el este un suflet scump care dacă ar fi fost udat în mod corect, ar fi fost o frunză delicată. Dar în loc de aceasta s-a răsucit până când a devenit un țepuș care înțeapă totul – știți voi, cineva care tot timpul bagă vină. Singurul lucru de care are nevoie este apa. Asta-i tot. Are nevoie de o trezire, de o învioreare de la Domnul. Dacă o veți pune în apă, frunzulița aceasta se va desface.

Dar cei ce se află într-un astfel de loc trebuie să îndure situația de acolo. Iar cei ce doresc să fie în atmosfera aceea unde totul înțeapă, este zarvă, ceartă, frământare – voi vă veți găsi în atmosfera aceea; asta-i tot. Dar noi nu trebuie să fim acolo; nu trebuie să rămânem acolo.

Acest Horeb a fost locul în care Dumnezeu a fost dezamăgit de popor, pentru că ei au ajuns în starea aceasta. Și El i-a făcut să ocolească pentru că nu au vrut să meargă pe cale. Ei au părăsit calea principală și au luat-o pe partea aceasta. Lucrul acesta l-a determinat pe Dumnezeu să facă ceva extraordinar. Dumnezeu a trebuit să-l facă pe Moise să ia toiagul judecății cu care a judecat națiunea și să lovească Stânca pentru a da apă.

Aici este o lecție frumoasă, dacă am putea s-o înțelegem. Pentru că noi ne-am depărtat atât de tare și am fost prinși de lume, Dumnezeu a trebuit să ia judecata lumii și să-L lovească cu aceasta pe Fiul Său la Golgota, ca noi să putem fi liberi. Înțelegeți ce vreau să spun? Pentru ca oamenii aceștia să primească apă după ce au ajuns acolo, locul acesta secetos a fost făcut o Golgotă. Și acolo Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Ia toiagul, și cheamă adunarea, tu și fratele tău Aaron. Să vorbiți stâncii acesteia în fața lor, și ea va da apă. Să le scoți astfel apă din stâncă și să adapi adunarea și vitele lor.” Și Stânca aceasta era Hristos. Iar Moise a luat toiagul care adusese judecata peste națiunea lui Israel, și cu acesta a lovit Stânca – cu judecata lui Dumnezeu. Înțelegeți? El a luat păcatele poporului pe acest toiag. În loc să lovească poporul el a lovit Stânca. Și printr-o lucrare a lui Dumnezeu Stânca a adus mântuire, a dat apă unui popor pieritor. Aceasta a dat apă unui popor care era pe moarte. Și acesta este lucrul pe care l-a făcut Dumnezeu atunci când a înfășurat păcatele mele și ale voastre pe un toiag al judecății; noi ar fi trebuit să fim loviți, însă Cel lovit a fost Hristos; ca din El să iasă ape, care semnifică Duhul. Duhul Sfânt a ieșit din El ca să ne dea nouă viață. Acum noi avem viață veșnică. Stânca aceea era Hristos.

Acum să fim atenți. Eu am văzut atâtea ilustrări firești, intelectuale, ale acestei Stânci. Nu demult am văzut una care le întrecea pe toate: în vârful unui deal era o mică stâncă, iar Moise trebuia să o lovească, și Israelul era acolo jos cu o ceașcă de ceai, ca să soarbă dintr-un mic izvor care curgea din această stâncă. Dar aceasta este doar părerea cuiva. Însă atunci când Stânca aceasta a dat apă, au fost acolo peste două milioane de oameni, în afară de boi, cămile și tot ce au mai fost, care au băut cantități mari de apă. Acolo a țâșnit un șuvoi.

În felul acesta încearcă ei azi să-l facă pe Hristos, pe Duhul Sfânt: doar o mică stropitură, numai atât cât să vă facă să credeți că există un Dumnezeu. Nu. Este Apă din belșug. David a spus: „...*paharul meu este plin de dă peste el.*” Este pur și simplu un șuvoi, o revărsare a Duhului Sfânt.

Oamenii se tem de Acesta. Unii spun: „Mi-e puțin frică să nu fac cutare sau cutare lucru, sau să nu merg prea departe. Eu pot să-ți arăt pe cineva care a mers puțin cam departe.” Dar voi niciodată nu arătați spre aceia care nu au mers destul de departe. Vedeți? Cum este cu cei care nu au mers destul de departe?

Noi am avut pe unii care au făcut lucruri firești și au călcat cu stângul. Și în cazul acesta nu Dumnezeu este de vină, ci pentru că oamenii nu au fost călăuziți corect au călcat cu stângul și s-au băgat în niște fanatisme. Și după aceea toată lumea, Diavolul, arată spre ei: „Vezi? Vezi?”

În dimineata aceasta permiteți-mi să arăt spre cei al căror număr este mai mare de zeci de milioane de ori, și care nici măcar nu au avut un început. Cum este cu ei? Uitați-vă la starea lor. Uitați-vă la unul ca Eichmann, unul dintre cei mai școliți oameni din lume. Se spune: „Penticostalii nu sunt civilizați și sunt lipsiți de etică, nu au școală” și așa mai departe. Dar priviți la Eichmann, unul dintre cei mai bine pregătiți oameni din lume. Și el a trimis la moarte șase milioane de suflete, copii, femei și bărbați. Dar voi nu vreți să arătați spre cineva de acest fel.

Dar dacă un neînsemnat care de-abia citește, care stâlcește vreun nume din Biblie, sau care a făcut sau a spus ceva greșit, toate ziarele vor să relateze și spun „Nu te poți bizui pe ei.”

Atunci dacă pe așa ceva nu vă puteți bizui, de ce nu vă bizuiți pe educație și pe intelectualismele pe care le avem azi? Uitați-vă la Adolf Hitler. Priviți la „creierile” lumii de azi. Uitați-vă la ei.

Ceea ce trebuie să faceți voi, este să fiți în stare să despărțiți prin Duhul Sfânt ce este corect de ceea ce este greșit.

Acum, noi constatăm că apele vieții au țâșnit din această Golgotă pe care au avut-o ei acolo. Unii oameni se gândesc că tot Israelul a băut, apoi au încărcat cămilele și așa mai departe, și-au luat copiii și au călătorit altundeva, și au lăsat acolo Stânca din care țâșnea

apă. Este greșit. Stânca aceea a mers după ei, și apa aceea i-a urmat. Cred că puteți găsi acest lucru în 1 Cor. 10:4: Stânca venea după Israel. Începând din acea zi, în orice loc s-au îndreptat Stânca a mers cu ei, și apele i-au urmat.

Ce tablou minunat, și o nădejde pentru credinciosul de azi care știe că Stânca aceea care a fost lovită odată, Apa aceea care a curs odată de pe Golgota, merge cu noi oriunde ne aflăm. Oh, Doamne. Nu ne întoarcem într-un loc anumit și spunem: „Păi alaltăieri noi am avut apă aici.” Noi avem Apă astăzi chiar aici, pentru că Stânca aceea era Hristos. Și Hristos este același, ieri, azi și în veci. Vedeti?

Stânca aceea a mers după Israel. Nu ei au mers după Stâncă, ci Stânca a mers după ei. Amin. Israelul a mers mai departe în călătoria lui. Ei aveau de făcut un singur lucru, și anume să țină ruta corectă, drept spre țara făgăduită. Iar Stânca și apa i-a urmat... Stânca venea după ei... așa spune în 1 Cor. 10. Stânca aceea era Hristos.

Toată pedeapsa judecății cu care Dumnezeu ar fi trebuit să-i lovească pe oameni a pus-o peste Hristos și L-a lovit. Ați remarcat că a existat o spărtură în Stâncă din acel moment încoace? Stânca avea o spărtură în locul în care a lovit-o Moise. Și Hristos a avut o spărtură în locul în care a fost lovit. *„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”* Din aceea Viață au ieșit Râurile de Apă vie de care noi ne bucurăm așa de mult astăzi.

Țineți minte că Viața lui Hristos rămâne cu Biserica. Aleluia. O, dacă ne-am putea opri gândurile noastre aici pentru următoarele zece minute! Hristos nu părăsește Biserica. *„Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”* Oamenii Îl părăsesc pe Hristos nu Hristos pe oameni. Oamenii Îl părăsesc prin necredința lor. Ei Îl părăsesc pe Hristos, nu Hristos pe ei. Israel a părăsit izvorul, nu izvorul pe ei. Vedeti? Pentru că Biblia spune clar că Stânca și apa l-au urmat pe Israel: l-a urmat. Oriunde se duceau ei, Stânca mergea cu ei.

Aș vrea să deschidem în dimineața aceasta, dacă mai avem timp, la Iosua capitoulul 1, unde El a spus: *„Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru(,) vi-l dau, cum am spus lui Moise. Eu voi fi cu*



*tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi. Întărește-te și îmbărbătează-te... ”. Dumnezeu mergea cu Iosua...*

Același Dumnezeu merge cu Biserica în dimineța aceasta. În orice loc faci un pas, acolo Dumnezeu este cu tine să-ți dea apa și Viață. „*Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.*” Hristos este același ieri, azi și în veci.”

Frați și surori, acum vreau să vă întreb ceva. Dacă noi suntem născuți din nou din Duhul lui Dumnezeu... Dumnezeu nu are părți mici și slabe și părți mari și puternice; El este cu totul Dumnezeu! Și dacă ați avea în voi doar o părticică din Dumnezeu, numai cât o umbră, aceea este putere suficientă pentru a crea un pământ nou. Este putere suficientă pentru a face o lună nouă și un sistem nou. Este Dumnezeu, și este puternic. Și chiar acum în fiecare credincios de aici se găsește Viața veșnică, care este Duhul lui Dumnezeu în voi; putere suficientă pentru a învia morții, pentru a vindeca bolnavii,... Aceasta este controlată de o lege, de Duhul acela care este în voi. Voi sunteți fii și fiice ale lui Dumnezeu. Același Duh pe care-L aveți în voi vă va învia în ziua învierii.

Când Isus a fost aici pe pământ, când a murit, sufletul Lui a coborât în Locuința morților, și a predicat duhurilor care erau în închisoare, sufletelor din închisoare, care nu s-au pocăit în timpul îndelungii răbdări a lui Dumnezeu din vremea lui Noe. Trupul Său a fost pus în mormânt. Dar înainte ca El să moară, El și-a încredințat Duhul în mâinile lui Dumnezeu. Duhul Lui a mers la Dumnezeu; sufletul Lui a mers în Locuința morților; iar trupul Lui a fost pus în mormânt. Și Isus a fost reținut de la înviere până ce s-a împlinit Scriptura. El nu Se putea întoarce pentru că trebuia să rămână în mormânt trei zile și trei nopți. Dar când s-a împlinit Scriptura, această barieră a fost ridicată; Duhul Său a coborât la sufletul Său, sufletul Său la trupul Său, și El a înviat.

Iar când noi murim, sufletele noastre vor merge sub altarul lui Dumnezeu, cum am avut privilegiul să văd într-o vedenie cu câteva dimineți în urmă, după cum știți, acolo unde Biblia vorbește despre asta. Duhurile noastre vor merge la Dumnezeu care le-a dat, și trupurile noastre se vor întoarce în țărâna pământului. Dar într-o zi când se împlinește Scriptura, duhurile noastre vor pleca de la

Dumnezeu, vor lua sufletul, și sufletul va merge la trup. Iar puterea ce ne va învia este chiar acum în noi. Acum noi suntem în locuri cerești. Noi suntem acum în puterea învierii.

Dacă n-ar fi fost o lege care să controleze lucrul acesta, fiii și fiicele lui Dumnezeu și-ar fi făcut o lume și ar fi mers ca să trăiască acolo. Aveți în voi puterea s-o faceți. Dacă este în voi o umbră a puterii lui Dumnezeu, voi aveți putere s-o faceți. Dumnezeu este Atotputernic. Înțelegeți ce vreau să spun? Voi ați putea vorbi și să aduceți la existență o lume în care să mergeți să locuiți. Aleluia. Aceasta este.

În biserică este acum această putere, însă este controlată de o lege. Iar legea aceea nu constă în păzirea multor porunci. Este o lege a credinței. Isus a spus: „Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede!” Și dacă puteți crede aceasta, orice lucru pentru care Dumnezeu va călăuzi sufletul vostru să creadă vă aparține. Dumnezeu vă dă orice loc pe care talpa piciorului vostru poate fi pusă prin credință. Amin. Este al vostru; voi îl stăpâniți, dacă puteți să găsiți cheia acestei legi a credinței. Vedeti ce vreau să spun? Dacă ești un fiu al lui Dumnezeu, o fiică a lui Dumnezeu, puterea aceasta nu vă părăsește niciodată. Tot timpul este cu voi. Dacă credința voastră se îndepărtează de aceasta, puterea rămâne totuși acolo. Aleluia.

Când sunteți mântuiți, Dumnezeu vă dă credință să vă ridicați din noroiul pământului. Credința voastră biruiește lucrurile lumii. Ce este credința ta? Credința ta este acțiunea aceea pe care a făcut-o Dumnezeu în tine ca să te facă un fiu al lui Dumnezeu. Tu încetezi cu minciuna, încetezi cu furatul, încetezi cu băutul, pentru că credința ta te ridică deasupra acestor lucruri. Amin. Dacă nu este așa, tu n-ai nici un fel de credință. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.”

Câtă credință iese din voi, atâta putere aveți, pentru că în voi locuiește puterea de a crea ceruri și pământ. Dumnezeu locuiește în voi, iar voi sunteți fii și fiice ale lui Dumnezeu. Amin. Așa este. Dar este vorba despre credința voastră. Isus a spus: „Du-te, și făcă-ți-se după credința ta.” „lucrurile sunt cu puțință celui ce crede!” „Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: «Ridică-te și

aruncă-te în mare», și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”

Atunci ce fel de oameni ar trebui să fim noi, având credință în acest mare Hristos care ne-a răscumpărat, în această Stâncă lovită care nu părăsește niciodată biserica? „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” – prezența continuă a marelui șuvoi de mântuire și de putere care a curs de pe Golgota în biserică, prezența continuă a Dumnezeuului celui Viu, curgerea cea mare, Stânca lovită care ne însoțește în călătoria noastră.

Israelul își pierduse credința. Ei s-au depărtat de cale. Au început să poftască oalele cu carne. Dacă ar fi rămas cu credința, și dacă ar fi crezut că Dumnezeu îi va duce în țară, nimic nu i-ar fi împiedicat. Ei deja deschiseseră mări; plăgile i-au lovit pe dușmanii lor; lăsaseră în urmă dușmani răstigniți, și pășiseră în țară, și totuși nu au putut să aibă credință ca să meargă mai departe spre făgăduință. Iosua și Caleb au avut credința aceea. Ei au spus: „Noi suntem mai mult decât capabili să biruim orice s-ar ivi în fața noastră.”

Acesta este necazul cu biserica. Noi putem birui orice boală. Avem puterea în noi. Suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu, nimic nu ni se poate împotrivi. Un singur lucru, El vrea să găsească pe cineva care să creadă acest lucru, care să creadă ceea ce Dumnezeu deja a făcut pentru voi. „Nu vom fi; noi suntem acum.” Și prezența veșnică a Duhului este cu noi. Amin. Așa este.

Asta am vrut să spun când am vorbit despre tema din dimineața asta, „Apa din Stâncă mereu prezentă.” Apa mereu prezentă din Stâncă este acum chiar aici, Apa aceea mereu prezentă din acea Stâncă lovită pe Golgota. Același Duh Sfânt care a ieșit din El pe Golgota s-a întors peste biserică în ziua Cincizecimii, și același Duh Sfânt este prezent în dimineața aceasta. Și ne-a dat o făgăduință.

De aceea am pășit eu înaintea bolnavilor, când m-a însărcinat El – eu o cred; Dumnezeu a spus așa. Așa se produc și vedeniile; Dumnezeu a făgăduit lucrul acesta. Dumnezeu nu poate să mintă.

Credeți aceasta. Voi trebuie s-o credeți. Trebuie să fie ceva care să deschidă lucrul acela ca voi să puteți intra. Noi n-avem nevoie să ne rugăm azi pentru mai multă putere. Voi aveți suficientă putere încât să creați un pământ nou. Voi aveți însă nevoie de credință ca să

folosiți puterea aceea. Voi aveți nevoie să puteți controla viața aceea, și să trăiți o astfel de viață dumnezeiască, încât atunci când îi cereți ceva lui Dumnezeu să aveți încredere. Noi știm că dacă păzim poruncile Lui, dacă umblăm cu El, El nu ne va refuza nici un lucru bun. Dumnezeu umblă cu noi. Oh, Doamne.

Ei trebuia să facă doar un singur lucru: să rămână drept pe cale, să nu se abată aici și acolo, ci să rămână pe drum. Biserica are numai un lucru de făcut: să rămână pe cale. Ei au avut un Stâlp de foc pe care trebuiau să-L urmeze. Acela i-a călăuzit. Stâlpul acela de foc era ceea ce puteau ei să vadă. Ei L-au văzut lucrând prin Moise și au știut că el era conducătorul.

Astăzi noi avem Cuvântul. Noi urmăm Cuvântul. Și vedem Cuvântul lucrând în credincioși, și atunci noi știm că este așa: Dumnezeu lucrează cu noi și confirmă Cuvântul prin semnele care îl urmează. Noi stăm cu Cuvântul. Cuvântul dă rezultatele.

Ei au rămas cu Moise. Pentru că Moise urma Stâlpul de foc. Și ei l-au urmat. Când au început să se ridice împotriva lui Moise, și să cârtească împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise, atunci au fost nevoiți să rățească dintr-o parte în cealaltă. Atunci au început necazurile. Sigur.

Noi rămânem cu Cuvântul, și acesta produce semne. Isus a spus: „Iată semnele care-i vor urma pe cei ce cred Cuvântul.” Rămâneți cu Cuvântul; Cuvântul produce semnele. Dar ce a făcut Moise?

Ei au părăsit alimentarea din Izvorul apelor vii și astfel s-au rătăcit de pe cale. Eu cred că asta a făcut biserica astăzi. A rătăcit de pe calea Scripturii. Au trecut la dogme. Au trecut la lucruri pe care nu ar trebui să le facă. Au adoptat diferite lucruri. Au adoptat de exemplu Crezul Apostolic. Unde găsiți așa ceva în Biblie? Au adoptat catehismele pe care le citesc. În locul unei trăiri au adoptat denotațiuni. În loc să trăiască nașterea din nou au adoptat strânsul mâinilor. În locul botezului în apă au adoptat stropitul. Au adoptat o formulare rea, „Tată, Fiu și Duhul Sfânt” pe când în Biblie nu există așa ceva. Biblia spune „În Numele lui Isus Hristos.” Dacă doriți aceeași Apă, rămâne un singur lucru de făcut: veniți înapoi pe cale la Izvor. El nu a plecat; El mai este încă aici.

În locul lui Hristos voi luați crezuri. Unul spune „Eu sunt metodist.” Altul zice „Eu sunt baptist.” Asta arată că voi nu sunteți creștini. Noi suntem ai lui Hristos. Îi aparținem Lui. Voi spuneți: „Eu sunt baptist.” Dacă asta-i tot ce sunteți, atunci nu sunteți deloc ai lui Hristos; sunteți bapțiști. Voi spuneți „Eu sunt penticostal.” Dacă ești penticostal numai după denomi-națiune, asta-i tot ce ești.

Dar dacă ai primit experiența de la Rusalii... Și Cuvântul de la Rusalii va aduce o experiență ca la Rusalii. Faceți același lucru pe care l-au făcut ucenicii; rămâneți acolo până sunteți umpluți cu Duhul Sfânt. Iar dacă ceea ce ați primit voi este contrar Cuvântului, dacă duhul din voi se împotrivesc Cuvântului, atunci nu este Duhul Sfânt. Este Diavolul care-L imită pe Duhul Sfânt. Vedeti despre ce e vorba?

Oh, unii din noi au vorbit în limbi; noi am strigat și am făcut lucruri de felul acesta și am negat toate celelalte lucruri. Noi am permis ca tot felul de lucruri nebiblice să pătrundă în biserică.

Unde am ajuns noi azi? Suntem într-un alt deșert, într-o organizație uscată. Noi am organizat; ne-am pierdut Apa. Exact asta au făcut penticostalii când au început să organizeze, să întrerupă părtășia, și să spună „Păi dacă el crede așa, noi nu ne vom alătura.”

Mergeți înainte, rămâneți cu el până ce ajunge și el la Cuvântul adevărului, la cunoștința Adevărului. Indiferent ce este, lăsați-o așa. Mergeți numai înainte, ca frați.

Dar, oh, noi a trebuit să organizăm și să spunem: „Pentru că tu nu faci parte dintre Unitarieni, pentru că nu faci parte dintre trinitari, sau așa ceva, noi nu vrem să mai avem părtășie cu tine.” De fapt, ce facem atunci când procedăm astfel? Noi singuri ne întoarcem din nou într-un deșert. Așa este.

Dar amintiți-vă, atunci când Israel a rătăcit de pe cale, de pe direcția către țara făgăduită, Stânca nu i-a părăsit; Aceasta a rămas chiar acolo; la fel și apa. Tot așa este Duhul Sfânt, stă chiar acolo. Noi nu trebuie să rătăcim înapoi.

Dumnezeu ne învață aici un lucru mare. Dumnezeu ne dă o lecție aici. Hristos a fost lovit numai o dată, și ne-a dat o experiență de Rusalii odată pentru totdeauna. Stânca aceea nu mai trebuia lovită, după ce deja fusese lovită o dată. Trebuia lovită numai o dată.

Moise a greșit atunci când a lovit Stânca a doua oară, și prin faptul acesta a arătat slăbiciunea credinței lui în Răscumpărare. Dar Hristos a fost lovit o dată, El nu mai trebuie să fie lovit din nou. Ce făcea Moise de fapt? El a inițiat ceva nou, încercând să facă un lucru nou.

La fel au făcut clericii noștri azi. Ei au încercat să facă ceva nou. „Noi vom fi ‘Adunările lui Dumnezeu’. Noi ne vom face ‘Biserica lui Dumnezeu Penticostală’. Noi ne vom face Consiliul General. Ne vom face asta sau cealaltă.” Dar Dumnezeu nu a făcut asta. Acesta nu a fost gândul Lui.

Hristos a fost lovit o dată. Aceasta este experiența originală. Aceasta este calea originală. În ziua de Rusalii Petru a spus: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos.”

„Noi stropim în numele Tatălui, Fiului, Duhului Sfânt, dăm tot felul de crezuri despre Asta.” Nu-i de mirare că nu ajungem nicăieri atunci când părăsim Cuvântul.

Dumnezeu ne învață o lecție. Moise nu trebuia să spună „Acum noi vom începe aici ceva nou, vom organiza, și vom face Biserica Catolică.” Aceasta este prima organizație pe care au făcut-o ei. După aceea, „Păi vom începe ceva nou; vom face Biserica Luterană.” Apoi a urmat cea anglicană, apoi cea baptistă, și ce a mai fost, Campbelliții, și ‘Biserica lui Hristos’, și antihristul, și toate celelalte lucruri. Vedeți? Unii după alții au început să formeze denomiinații și organizații. Dar nu despre asta era vorba. Vedeți ce fac ei? Ei lovesc din nou Stânca pentru a începe ceva nou. Noi nu avem nevoie de o învățătură nouă.

Fiecare om din Biblie a fost botezat în Numele lui Isus Hristos. Fiecare om din Biblie care a primit Duhul Sfânt a venit pe calea lui Dumnezeu, exact pe calea arătată de Dumnezeu. Ei au avut același lucru. Au avut aceeași experiență. I-au urmat aceleași semne. I-au urmat aceleași lucrări. De ce? Pentru că trăiau prin Stâncă. Ei au primit aceeași Apă.

Iar astăzi, motivul pentru care avem atâtea crezuri și denomiinații, este pentru că noi începem să facem ceva nou. N-avem nevoie de nimic nou. Întoarceți-vă... Moise nu trebuia să lovească din

nou Stânca, să înceapă ceva nou. El ar fi trebuit să le vorbească despre Stânca de la început. Oh, eu sper că înțelegeți. Moise trebuia să vorbească despre Stânca lovită la început, nu să încerce s-o lovească din nou, nu să încerce ceva nou, ci să vorbească vechii Stânci.

Dumnezeule, ajută-mă. Dacă ar fi să mor ca cerșetor la amvon, eu voi vorbi despre Stânca de la început. Voi vorbi despre experiența originală. Voi vorbi despre versetele de la început care le-au dat lor botezul Duhului Sfânt: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.” Prezența veșnică a Apelor care curg din Stâncă mai este încă cu noi. Stânca va face același lucru. Ea va da vedenii. Va da vindecări. Va da prorocii. Va da fiecare lucru pe care l-au făcut ei la început.

Când Israelul s-a aliniat din nou după Scripturi, și s-a întors pe cale, ei au mers spre țara fâgăduită. Dar le-a luat 40 de ani.

De 40 sau de 50 de ani Cincizecimea rățăcește prin pustie. Întoarceți-vă la Stâncă. Stânca se poate zări. Este scris chiar aici în Cuvânt. Duhul Sfânt este aici și face același lucru pe care l-a făcut întotdeauna, astfel că prezența veșnică a Apei este aici. Numai întoarceți-vă la Aceasta, întoarceți-vă la început, la original.

Cum a fost la început? „Păi ei au dat mâna cu predicatorul.” Nu a fost așa ceva. „Ei au fost botezați în numele Tatălui, Fiului, Duhului Sfânt.” Nu există așa ceva. Niciodată în Biblie, și nici după aceea, timp de trei sute de ani nimeni n-a fost botezat în numele Tatălui, Fiului, Duhului Sfânt. Acesta este un crez catolic, nu o învățătură biblică. Înțelegeți?

Ei au avut Duhul Sfânt. Aceste semne i-au urmat pe cei care au crezut. Se va întâmpla din nou și astăzi. Stânca aceea lovită este la fel de veșnică cum a fost întotdeauna.

Să nu spunem „Veniți acum și alăturați-vă bisericii noastre Penticostale.” „Nu, veniți și alăturați-vă bapțiștilor, sau metodiștilor, sau prezbiterienilor, sau catolicilor.” Ce este asta? Asta înseamnă să lovești din nou Stânca, să încerci să faci ceva nou.

Spuneți-le: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre.” Și: „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede...” Atunci veți fi din nou

pe cale, pe calea spre aceeași Apă. Același Cuvânt va da aceeași înviare. Va da trupului aceeași bucurie. Va da aceeași putere de curățare. Va da aceeași putere de vindecare. Va face același lucru pe care l-a făcut atunci, dacă noi ne-am întoarce numai la același Duh.

Viața dintr-o viță va produce struguri. Dacă a făcut-o anul trecut, anul acesta va face același lucru. Dacă aceasta este o viță autentică atunci lăsați-o în pace pentru că prin Legea lui Dumnezeu ea va produce struguri. Voi o puteți încrucișa cu altceva, dar lăsați-o în pace și va produce din nou aceiași struguri.

Așa am încrucișat noi biserica cu penticostalism, cu doctrina baptistă, cu cea metodistă, cu prezbiterianism, cu anglicanism, și cu fiecare fel de dogmă. De ce n-o lăsați în pace? Întoarceți-vă la Viță; aceasta va reveni la aceeași putere. Amin. Amin. Îmi place acest lucru.

„A începe ceva nou.” Noi am făcut același lucru. Să nu încercăm să ne arătăm autoritatea. „Doctorul Cutare este întemeietorul marii biserici Cutare.” Nu despre asta era vorba la început.

Asta-i ceea ce a spus Moise: „Le voi arăta ce pot să fac eu. Voi aduce apă oricum.” El a lovit Stânca; apa n-a ieșit. Și el a strigat iarăși „Să arăt ce pot eu să fac.” Pentru lucrul acesta Dumnezeu s-a ocupat de el.

Dacă voi țineți tare de vreo denominație, Dumnezeu se va ocupa de voi pentru asta. Exact așa este. Trebuie să reveniți la original. Întoarceți-vă.

Vorbiți oamenilor. Nu le spuneți „Veniți și alăturați-vă bisericii noastre. Veniți și spuneți crezul nostru.” „Întoarceți-vă și pocăiți-vă, și fiți botezați în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre; și dacă inima voastră este în starea corectă veți primi darul Duhului Sfânt. Și aceste semne îi vor urma pe credincioși. Aceste semne vor merge cu ei.” Din ce cauză? Pentru că Stânca, Stânca lovită și Apele Sale de Viață vin și produc același lucru pe care l-a făcut El. Nu se poate altfel.

Oh, da. Noi vrem să ne lăudăm și să spunem: „Noi suntem metodiști și baptiști.”

Vorbiți Stâncii; El este prezent mereu. Nu încercați să vă alăturați Acesteia. „Eu trebuie să mă alătur.” Nu încercați s-o faceți. Un lucru este sigur: n-o veți putea face. Vă puteți alătura metodiștilor,



bapțiștilor, penticostalilor, anglicanilor. Dar Acesteia nu vă puteți alătura. Nu. Voi trebuie să fiți umpluți cu aceasta. Nu vă alăturați. Fiți pur și simplu umpluți. Asta-i tot. Plini cu ce? Plini de putere, plini de Duhul, plini de Viață, plini de bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, puterea Duhului Sfânt în viața voastră, căci Prezența veșnică este acolo. Va trebui să închei căci se face târziu.

Dar rețineți, Stânca aceea nu i-a părăsit niciodată. Și Hristos nu ne va părăsi niciodată; El a spus: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” Este corect? Și Stânca aceea a rămas cu ei tot drumul de la Horeb la Nebo. Jos la Iordan, ea era acolo. O, Dumnezeu, eu vreau s-o văd la Iordan.

Când Moise a fost la Iordan, Stânca a fost cu el tot drumul. Și el stătea acolo și se uita la poporul care decăzuse și se îndepărtase de Dumnezeu; îl dorea inima pentru ei. Și s-a uitat spre Iordan. El era la Iordan: eu vorbesc despre Iordanul duhovnicesc. Și el stătea acolo; moartea se apropia. Dar el s-a uitat și lângă el era Stânca. El doar a pășit pe Stâncă, și au venit îngerii și l-au luat.

*„Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.”* Indiferent cât de mari sunt problemele, cât de bătrâni ajungem, de ce moarte avem parte – amintiți-vă: Stânca va fi acolo la Iordan. Nu ne va părăsi și nu ne va lăsa. Să țineți minte asta. Prezența veșnică a Apei din Stâncă va fi cu noi de-a lungul întregii vieți și chiar și la Iordan. Amin.